

„*Missionsstudiekreds*“. Foredraget var klart og orienterende.

Derefter talte

Fru Dagny Johnson

om Præstehjemmene.

Det er vanskeligt at gengive et Foredrag som dette, hvor det ligesaa meget var Personligheden som selve Ordene, der bar det frem og bidrog til at sætte Spor.

I store Træk fremdrog Fru Johnson de Vanskeligheder og de Herligheder, et Præstehjem frembyder.

Den Vanskelighed, der først meldte sig, var at drage den rette Grænse mellem Arbejdet blandt ens egne i Hjemmet og Gerningen i Menigheden.

Hun fortalte saa skønt om en Præstekone, der paa Grund af Sygdom, smaa Børn og meget andet ikke kunde tage sig noget Arbejde paa udadtil, men som alligevel gjorde mere for sin Menighed end mangen anden tilsyneladende mere aktiv Præstekone. Hun gjorde nemlig sin Mand til den bedste Præst. Hun interesserede sig for alt hans. Hun havde i sin Sjæl en god Klangbund for alt det, der var hans Gerning, og hun gav ham af sin rige Sjæl noget af alt det, der kunde gøre ham til en sand Præst.

Man maatte tage Børnene med i Arbejdet. De maa lære, at ligesom Far og Mor maa ofre noget, netop fordi de er Præstefolk, saaledes maa de ogsaa være med og dele deres Ofre — det vil blive et Led i deres Opdragelse.

Om *Gæstfriheden*, dette vanskelige Punkt i en Præstekones Liv, talte Fru Johnson mange gode Ord. Til Slutning pegede hun paa den store Vanskelighed, der laa i samtidig at imødekomme de Krav, Pietismen og Kulturen stillede.

Jeg ved ingen Udvej, sluttede Fru Johnson, men jeg vilde pege paa Vanskeligheden — mulig kan den paafølgende Forhandling vise en Udvej.

Med megen Varme og indtrængende Ord lagde hun derefter de tilstedevæ-

rende paa Sinde at holde de ideelle Krav højt — enten man boede i en By, hvor en forfladet og aandsforladt Selskabelighed raadede, eller man boede paa Landet langt fra alle Kulturens Berigelser.

*

*

*

Festen om Aftenen

var meget livlig i Modsætning til de alvorlige Møder tidligere paa Dagen. Der var fuldt Hus i Ynglingeforeningens store Lokale, og Stemningen var fra første Stund af den allerbedste. Der blev sunget forskellige Sange og ved Bordet holdt bl. a. Fru Professor *Michelet* en glimrende Tale for Mændene, der nærmest formede sig som et Kauseri over det gamle Ord:

„Kærligheden er en Magt og ikke en Vilje, den falder lige saa snart paa en Gaaseurt som paa en Lilje“.

Under stor Munterhed fra Forsamlingens Side pegede Fruen paa de forskellige Faser i Kærlighedens Liv — fra den første Stund af, da de to unge har fundet hinanden, og de begge er „Liljer“, til den Dag, de vaagner af Rusen og finder, at han — eller hun — er en Gaaseurt.

„Lykkelig da, om det, som jeg først har fundet ud, er, at jeg er en Gaaseurt, og ikke *han*“.

Fru Michelet sluttede sin vittige, lille Tale — i hvilken der dog var saa meget Hjerte — med et beroligende Ord til Mændene: Vær nu ikke hange for, at vi skal være blevne forfløjne, naar vi nu kommer tilbage igen — vi skal nok stoppe eders Strømper, se Tøjet efter og hjælpe, saa godt vi kan — nu som før.

Pastor *Klaveness* takkede paa Mændenes Vegne for Talen, hvorefter han meget hjerteligt talte om den gode Indflydelse, en Præstekone kan udøve, ikke mindst over for sin Mand. Han nævnte et Par Eksempler baade fra sit eget og andres Liv.